ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

20 ноември 2009 година*

По дело C-278/09

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание членове 68 ЕО и 234 ЕО от Tribunal de grande instance de Paris (Франция) с акт от 6 юли 2009 г., постъпил в Съда на 16 юли 2009 г., в рамките на производство по дело

Olivier Martinez,

Robert Martinez

срещу

MGN Ltd,

* Език на производството: френски.

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: г-жа C. Toader (докладчик), председател на състав, г-н P. Kūris и г-н L. Bay Larsen, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-н R. Grass,

след изслушване на генералния адвокат,

постанови настоящото

Определение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2 и член 5, точка 3 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

2 Запитването е представено в рамките на спор между господата Martinez, местни лица във Франция, от една страна, и дружеството MGN Ltd (наричано по-нататък „MGN“), установено в Обединеното кралство, от друга страна, по повод на определяне на юрисдикцията, компетентна да разгледа иска за отговорност, който те са предявили срещу последното.

Правна уредба

3 Член 61 ЕО гласи:

„С цел постепенното създаване на пространство на свобода, сигурност и правосъдие, Съветът приема:

[…]

в) мерки в областта на сътрудничеството по гражданскоправни въпроси, посочени в член 65 [ЕО];

[…]“

4 Член 2 от Регламент № 44/2001 предвижда:

„1. При условията на настоящия регламент искове срещу лицата, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка.

2. Лица, които не са граждани на държавата членка, в която имат местоживеене, се подчиняват на правилата за компетентност, които са приложими по отношение на гражданите на тази държава.“

5 Член 5, точка 3 от Регламент № 44/2001 предвижда:

„Срещу лице, което има местоживеене в държава членка, може да бъде предявен иск в друга държава членка:

[…]

3) по дела относно гражданска отговорност, delict или quasi delict — в съдилищата на мястото, където е настъпило или може да настъпи вредоносното събитие;

[…]“

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

6 На 28 август 2008 г. господата Martinez завеждат дело срещу MGN пред Tribunal de grande instance de Paris за осъждането на последното да им плати обезщетение за вреди. В искането си те поддържат, че са били накърнени техните права, свързани с личността, вследствие на публикуване в Интернет на текстове и снимки на уебсайт, създаден от посоченото дружество.

7 MGN повдига възражение за липса на компетентност на посочения съд, като се позовава на член 2 и член 5, точка 3 от Регламент № 44/2001. Според това дружество, когато носителят на вредоносното събитие е публикация в пресата, то трябва да се счита за настъпило на всички места на разпространение на тази публикация. Следователно когато носителят е мрежата Интернет, която поради своите технически характеристики е всеобщо достъпна и може да бъде разгледана от потребители, намиращи се във всяка държава членка, вредоносно събитие като разглеждането по главното производство би могло да се счита за настъпило на територията на една-единствена държава членка само ако съществува достатъчна, съществена или значителна връзка с тази територия. В конкретния случай не съществувала никаква достатъчна връзка между спорното публикуване в Интернет и твърдяната вреда на френска територия.

8 Според ищците в главното производство връзката с френската територия произтичала от обстоятелството, че г-н Olivier Martinez е френски гражданин, че спорните факти са настъпили във Франция, че от тях непременно се интересуват френските потребители и могат да имат отражение на тази територия. Те добавят, че макар да е съставена на английски език, инкриминираната статия, чието разпространение е извършено чрез Интернет, е лесно разбираема за френските потребители.

9 Тъй като разрешението на въпроса за това, коя национална юрисдикция е компетентна да разгледа спора, с който е сезирана, не произтича ясно от

текста на член 2 и член 5, точка 3 от Регламент № 44/2001, Tribunal de grande instance de Paris решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 2 и член 5[, точка 3] от Регламент № 44/2001 [...] да се тълкуват като предоставящи компетентност на юрисдикция на държава членка да разгледа иск за нарушение на права, свързани с личността, което би могло да се извърши посредством публикуване в Интернет на информация и/или снимки на уебсайт, създаден в друга държава членка от дружество със седалище във тази втора държава членка или в друга държава членка, но при всички случаи различна от първата:

— единствено при условие че този уебсайт може да се разглежда от потребители, намиращи се в тази първа държава, или

— единствено когато между вредоносното събитие и територията на тази първа държава съществува достатъчна, съществена или значителна връзка и в този втори случай, ако тази връзка може да е породена от:

— броя посещения на спорната страница в първата държава членка като абсолютна стойност или като съотношение спрямо всички посещения на тази страница,

— мястото на пребиваване, дори и гражданството на лицето, което твърди, че са нарушени неговите права, свързани с личността, или най-общо — на засегнатите лица,

— езика, на който се разпространява спорната информация или всяко друго обстоятелство, което би могло да докаже намерението на издателя на сайта да се обърне специално към потребителите от първата държава,

— мястото, където са настъпили посочените факти и/или където са направени снимките, които евентуално са публикувани в Интернет,

— други критерии [?]“

По компетентността на Съда

10 В съответствие с член 92, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, когато същият е явно некомпетентен да разгледа иск или жалба, или когато последните са явно недопустими, Съдът може, след изслушване на генералния адвокат и без да провежда всички фази на производството, да се произнесе с мотивирано определение.

11 Следва да се отбележи, че при отправянето на своето преюдициално запитване Tribunal de grande instance de Paris се основава на член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Доколкото този договор не е влязъл в сила, следва да се констатира, че при настоящото състояние на европейското право искането трябва да се счита за отправено на основание членове 68 ЕО и 234 ЕО.

12 От член 68, параграф 1 ЕО обаче следва, че член 234 ЕО се прилага към дял IV от Договора за ЕО, когато е възникнал въпрос, свързан с тълкуването на актовете на институциите на Европейската общност, основаващи се на този дял, по висящо дело пред национална юрисдикция, чиито решения не подлежат на обжалване по националното право.

13 В конкретния случай преюдициалното запитване се отнася до Регламент № 44/2001, който е бил приет на основание член 61, буква в) ЕО, който се намира в дял IV от третата част на Договора. При тези условия единствено национална юрисдикция, чиито решения не подлежат на обжалване по националното право, има основание да поиска от Съда да се произнесе по въпрос за тълкуването на този регламент.

14 В конкретния случай е безспорно, че решенията относно съдебната компетентност, които ще бъдат приети от Tribunal de grande instance de Paris в рамките на делото по главното производство, могат да бъдат предмет на обжалване по националното право.

15 Ето защо, след като Съдът не е бил сезиран от национална юрисдикция, отговаряща на посоченото в член 68, параграф 1 ЕО условие, той не е компетентен да тълкува Регламент № 44/2001.

16 Вследствие на това следва да се приложи член 92, параграф 1 от Процедурния правилник и да се констатира, че Съдът е явно некомпетентен да се произнесе по поставения от Tribunal de grande instance de Paris въпрос.

По съдебните разноски

17 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (осми състав) определи:

Съдът на Европейските общности не е компетентен да отговори на поставения от Tribunal de grande instance de Paris по дело C-278/09 въпрос.

Подписи